

Budapest, 1948. november 29.

132. szám.

1947. NOVEMBER 29.

Most visszatekintünk az elmúlt egy esztendőre és eszünkbe ötlük az a csodálatos éjszaka, amikor bensőnkben elcsitulnak a keserű háborgások és úgy hallgattuk a rádió közömbös mondatait, mint a megváltás ígét. Ezekben a pillanatokban megmutatkozott, hogy mi vagyunk a föld leghálásabb népe, akik elfelejtkeztek mindazokról a hallatlan áldozatokról, amelyeket a nép ezért a néhány mondatért hozott.

Egy pillanatra Jesás próféta hangulata fogott el bennünket, a nagy békelátomás eljövételét éreztük, amikor a népek egybefogása éppen a mi ügyünk igazsághoz-juttatásakor valósul meg.

De rövid idő után golyók sivitása oszlatta el a nyugalom csendjét és Joél harci riadója hasított bele lelkünkbe. Ő már akkor, a második Zsidó Állam keletkezése idején szembhelyezkedik Jesás békelátomásával. Nem azért, mert nem találta helyesnek, hanem, hogy figyelmeztessen, hogy az alapok lerakása nem azonos az épület befejezésével és még nincs itt az ideje az anyyira óhajtott békés munkára való áttérésnek, hanem igenis harcolni kell azért, hogy az alapokra ráépüljön a biztos otthont adó állampépület.

Ez az egy esztendő hatalmas igazolása volt ennek a gondolatnak. Az anyyira óhajtott béke gondolata sohasem állott tőlünk távol, de meg kellett tanulnunk, hogy az állam elsősorban realitás és számtalan ködös és zavaros gondolatnak körünkől való kiűzését követeli. Elrendeződtek körülöttünk barátaink, szövetségeseink és ellenfeleink. Felrajzolódott egész politikai világképünk és megmutakoztak azok a belső erők is, amelyek most bennünket arra tanítanak, hogy keressük meg a szerves kapcsolatot az első és második Zsidó Állam politikai tapasztalataival.

Ugyancsak az időben, amikor megdördültek Jeruzsálem körül az ágyuk, benne a Héber Egyetemen az egyik jól elzárt, védett helyiségben Szukonik professzor, az egyetemen régészeti tanára munkatársaival szakadt pergamentfoszlányok fölé hajolt és próbálta megtalálni értelmüket. Csodálatos felfedezéseket tettek, amelyek irodalmi értékük mellett meglepő aktualitásra mutatnak rá: az egyik szöveg egy hősi elbeszélés: "A világosság és sötétség fiainak harca". A professzor szerint itt a zsidó nép és az őt körülvevő Ammon, Moab, Edon harcáról van szó. Valóban ugyanezekben a pillanatokban kinnt ezeknek a népeknek félrevezetett utódai rohamozták meg a várost, amely tulajdonképpen az ő szemükben is szentnek számított. A zsidó népnek akkor is és ma is, az alapok lerakása után, még szívósabb harcot kell folytatnia azért, hogy meggyőzze szomszédait jogairól és erejéről.

Eppen ez volt számunkra, galuti cionisták számára ennek az évnek legnagyobb és legfelmentőbb tapasztalata. A lelkünkben gonolygó kétség, hogy meg tudunk-e állni akkor, ha valóban eljön a nagy próba ideje, oltunt, mintha sohasem lett volna. Számunkra is csodálatos nagyságu energia bontakozott ki egyszerre és hihetetlen gyorsasággal; szervezottséggel épült ki a valóságos állam. Ez a Zsidó Állam tulajdonképpen csak egyszerű elismerést kapott az Egyesült Nemzetektől, valóságos léte a néptől függ; a zsidó nép alkotása, nem a nemzetközi kegyelem mesterséges teremtménye. Ez a nép az, amely elsősorban a Cva Hehagana I, Jisraaelben mutatta meg mit tanult amióta az Országban van és a világ és önmagunk előtt is bebizonyította, hogy valóban megszületett az új zsidóság.

zetot teremteni, mely lehetlenné tette volna az állam normális feladatainak ellátását. Tudatosan és szisztematikusan megbénította a kivonulása előtti napokban az ország közlekedését, postaforgalmát és közigazgatását. Terve nem sikerült. A zsidóság ugyanolyan szisztematikusan felkészült a reá váró feladatokra és már az Állam kikiáltásának napján mintászerűen megszervezte az említett feladatok ellátását.

Az arab roham megindult. A Jisuv felfegyverzése eleinte nohezen ment, de az egyéni bátorság, a tudatos felkészülés szembe tudott szállni az anyagi és számbeli fölényrel. A Jisuv lassanként támadásba ment át. Ez újabb alkalom volt a közbelépésre. Így került sor a csufos véget ért közvetítő, Bernadotte kiküldésére. Bernadotte, a békeközvetítő álarcában, Anglia ügynökéként érkezett Izraelbe. Feladatát természetesen úgy látta el, ahogy megbízói kívánták. Az ő szemében állandóan a zsidók voltak a békeszegők. Jelentése is ebben a szellemben készült. És az UNO újabb közgyűlésének megkezdése előtt új angol időzített bomba robbant. Megölték Bernadottet, hogy kirokoldilkönyökét sirva, ürügyük legyen az általuk sugalmazott javaslatot elfogadtatni. Ez azonban nem megy olyan simán. A világ nem aetainak nagyrésztől felismerte, mit jelent ez a javaslat. Belátják, hogy a fiatal Zsidó Állam nem mondhat le újabb területekről. Persze ezt a belátást is elsősorban a tények sugalták. Az izraeli véderő megtisztította az ország földjét az ellenségtől és most ereje és eredményei tudatában biztonsággal ülhet le a békotárgyalások asztalához. Békét akarunk, de ez a béke a mi békénk lesz, álmink, törekvéseink beteljesülését hozza el és eddigi munkánk eredményét koronázza meg.

-0-0-0-0-0-0-

A SZIVEM OTT VAN KELETEN.

A szivem ott van Keleten, - én messzi Nyugaton!
Hogy volna izes étellem, - kedves az italom?
Kötésem, fogadalmam hogy válthatnám -bc, míg
Ciont Edom és engemet az arab láncra nyom?
Itthagynom szép Hispániát oly könnyű, mint amily
Édes a dalt Szentély porát csak megpillantanom!

Juda Halévi.

-0-0-0-0-0-

A TÖRTÉNELMI DÖNTÉS.

"...Amikor szombaton délután 5 óra 31 perckor /amerikai idő szerint/ a szavazás eredményét kihírdették, halotti csend uralkodott a teremben. Mozdulatlanul ült a nemzetek 500 delegátusa. A közgyűlés elnökének, dr. Aranhanak és az UNO főtitkárának Trygve Lie-nek az arcáról az ünnepi esemény történelmi jelentőségének tudata sugárzott. Szinte megrendülve ült a teremben a 60 főnyi zsidó képviselő mint hallgatóság, közöttük Weizmann feleségével, dr. Silver, Shertok, Emanuel Newman. Előre hajoltak, mintha villám bénította volna meg őket és képtelenek volnának hinni fülüknek. Szemben ültek velük az arab vezetők, élükön Dzsamál Husszejni. Ők sem mozdultak.

Mélyféges csend uralkodott az újságírók karzatán is, ahol üvegcelláikban ültek a rádióbemondók és filmoperatőrök. Hallgattak az újságírók. Ezek a természetüktől fogva cinikus fickók, akik egyébként mindig mozgásban vannak, most mint-

III
דשואה
MASSUAH

ha megfedekeztek volna hivatásukról. Hallgattak, mert ők is érezték, hogy egy rendkívüli történelmi eseménynek voltak a tanúi. Csend uralkodott ott is, ahol az ereci salachok, oionista funkcionáriusok, zsidó asszonyok és gyerekek között egy öreg kaftános, szakállas zsidó fején stramlival, egész idő alatt tenilimet mondott. Most az ő szája sem mozgott.

Hallgattak még akkor is, amikor Nose Shertok, aki először tért magához, kicsit felemelkedett, mert dr. Granados hozzálépett és megölelte /Granados tagja volt az Unscop-nak, Guetemala képviselője/. Egyikük sem beszélt egy szót sem.

Azt hittük, hogy a teremben örömrivalgás fog kitörni és a Hatikvát fogják énekelni. Azonban olyan mélységes nagy volt a hatás, hogy a teremben porcekg mozdulatlan csend uralkodott.

A legmegátalkodottabb optimistáink sem számítottak ilyen kedvező szavazat-arányra. Az utolsó percig nem voltunk biztosak a dologban. Még néhány órával a szavazás megkezdése előtt dringend telefonbeszélgetés folyt le New-York és Leon Blum között. Táviratok mentek Délafrikába, hogy Smuts tábornagy interveniáljon a négusnál, új érintkezéssel felvétel Haitival, ezer és ezer olyan dolog, amit azelőtt senki sem képzelt el, fantasztikus kapcsolatok megteremtésére, új barátok összevessése, régi ellenségek kibékülése, fogadkozások és ezek megszögése, táviratok a világ minden tájára, uralkodókhoz és államfőkhöz; Truman a Demokrata Párt elnökének kijelentette, hogy amennyiben nem lesz meg a felosztás, lemond; kormányösszejövetelek a világ minden táján Kanadától Újzélandig; lázas diplomáciai munka pro és kontra. Világeseményhez méltó.

Akkor jött az a bizonyos szombat délelőtt, az utolsó arab sakkhuzás. Sejtelnünk sem volt arról, hogy ez a halasztási indítvány milyen hatást fog kiváltani? Hogy hatástalan maradt, ezt csak akkor kezdtük sejtteni, amikor Horshel Johnson rövid kommandótempóban mondotta: Nos, szavazzunk; ami a latinamerikai államok felé a jel megadása volt.

A feszültség akkor engedett fel, amikor láttuk, hogy Cadogan angol delegátus helyéről felkelt. Láttuk, hogy a szavazás tartama alatt ez a negyon iskolázott, régi diplomata, szokása ellenére, az elnöki emelvényre lép és valamit sug Trygve Lie-nak. Micsoda új intrikája lesz ez az angoloknak?! - gondoltuk. Azonban most az egyszer tévedtünk. Cadogan azt közölte a főtitkárral, hogy az angol kormány elfogadja az UNO határozatát és hajlandó az UNO bizottsággal együttműködve megkönnyíteni az angol csapatoknak és hivatalnokoknak az országból való kivonását. Az angol kapitulációnak ezt a pillanatát soha sen fogjuk elfelejteni. Megtört a jég...

Egy órával a szavazás után 7000 zsidó gyűlt egybe. Tizezrek zsufolódtak össze a földalatti vasutakon. A reggeli lapok már hozták, hogy Weizmann és Shertok fognak beszélni. Az óriási terem szimültig megtelt. Kivülről létrákon álltak az emberek az ablakokban. Közelharc folyt, hogy egy-egy lépéssel közelebb kerüljön valaki a teremhez. A Broadway-n órát táncoltak. Az erecietek vállukon hurcolta a tömeg. Megjelent a rendőrség és hangszórókon oszlásra szólította fel a tömeget, hogy a forgalom megindulhasson. - Az erecietek azonban felugrottak a kocsikra és beszédet tartottak a tömegnek.

Mindezt elértük - mondotta Shertok benne a teremben -, de az a hatmillió negyilkolt ezt már nem tudta megélni. Magam előtt látom Varsót és azt, ami azon a másik éjszakán történt a gattóban. Bolcpillantok azok szénbe - milliók voltak -, akiket a gázkamrákba hurcoltak. A biluisták almára gondolok,

a malária áldozataira és azokra, akik Erec Jiszraelban az országutakon pusztultak el, és azokra, akiket az akkori börtönben akasztottak fel, akik mindezt nem érthették meg. Mi azonban - sehechejam.

Amint a szavazás eredménye ismeretes lett, megálltak az autobuszok és a taxik New-York utcáin. Egyik taxiban Abe Husi utazott /haifai munkásvezető, a Hisztadrut egyik vezetőjéből/, ő meséli a következőket. "A soffőr bekapcsolta a rádióját... kávé, szappanreklámok. Hirtelen megszakad a leadás és a szpiker a következőket mondja: Különjelentés: Az UNO elhatározta, hogy zsidó államot létesít... A soffőr lefékez, kitér a kocsiból, engem is kihúz, élél, csókol és magánkiáll kiabál: "En is zsidó vagyok, nos hát van államom".

Tízezrek vitték vállukon Weizmann az emelvényre. Kikiáltották a Zsidó Állam első elnökének. Alig talált szavakat. Aztán elkezdett beszélni jid-disül. Beszél a múltról, a jelenről és a jövőről. Közben-közben megakadt és rendkívüli belső izgalom fogta el.

Igy született újra a Zsidó Állam".

-o-o-o-o-o-

AZ ÓRSÉGEN.

Ezen az éjszakán
Megint vártán állunk,
S mindenki kezében
Az van, mit ép elért:
Vasvilla, puskatás,
Dorong, kapa, ásó, -
A harc fáradtságunk.
Strázsálunk a mezőn,
Szent kalászkok testén,
S a vérszonjas pusztát
Figyeljük bus szívvel
Ezen a vad-estén.

Ezen az éjszakán
Megint vártán állunk,
Hogy élve maradjunk:
Órog jó apánkra,
Ószülő anyánkra,
S magunkra vigyázunk.
Kozuk áldást osztott,
S elengedtek bennünk
A vad pusztaságba.
A gonózság ellen
Kell most harcra kelnünk.

Ezen az éjszakán
Megint vártán állunk:
Kis palántáinkat
Ébrcen őrizzük - -
A harc: igazságunk.
Narancsillat szálljon,
A füge meg érjen,
Szép termésünk nehogy
Aranyos lábában
A földig leégjen.

Ezen az éjszakán
Mégint vártán állunk,
Az ól és istálló
Jószággal van tele:
Értük sikraszállunk.
Kövérré hizlaltuk
Állatjaink, barmunk:
Dolgozzanak velünk,
Tartsanak ki velünk,
Amíg mi kitartunk,
Tejüket, vérüket
Áldozzák a rögnek,
Hogy az ugarból teremtsünk
Édes anyaföldet.

Ezen az éjszakán
Nem, újra nem alszunk,
De te csak álmodjál,
Hűséges asszonykám...
Szemed se rebbenjen,
Míg hallod a hangunk.
Szemed se rebbenjen,
Életed ne féltsed,
Amíg kint a mezőn
Fegyverrel kezében
Órt áll a te férjed.

Most a röghöz feszül
Dacosan a lába,
Belekapaszkodik
Az izzó homokba,
Amiként a szábra.
Fegyverrel, kapával
Áll őrt a határban...
És addig kifizia
Annyalokkal játszik,
S mosolyog álmában...

Saul Csernichovszky.

-o-o-o-o-o-

A ZSIDÓ ÁLLAM FENNÁLLÁSÁNAK ELSŐ ÉVFORDULÓJÁRA.

1947. november 29.-én az Egyesült Nemzetek plenáris ülésén 55 jelenlevő tagállam kiküldöttjei Izrael deklarációjának szavazására gyűlt össze. A szavazás lefolytatása 10 állam kiküldöttének tartózkodása, valamint 13 kifejezett ellenzésére, a művelt világ 33 szavazata folytán az Egyesült Nemzetek új államnak rakták le alapjait.

A javaslat elvetését Cubán és Görögországon kívül kifejezetten csak a muszlimán világ kívánta. S miután a hallgatás beleegyezést jelent, 10 állam tartózkodása quasi Izrael elismertetését jelentette.

Egy év telt el azóta. És Izrael mégsem az Egyesült Nemzetek határozatának értelmében és ezen határozatoknak végrehajtásában született. Az Állam megszületése kizárólag a zsidó politikai érettség, a felelős zsidó tényezők iniciatívájának volt köszönhető. Nem lesz érdektelen, ha ezen évnek tisztán történelmi dokumentumait egymás mellé sorakoztatjuk, hogy ezáltal bizonyí-

tást nyerjen egy népnek, amely ugyan kicsiny, erkölcsi ereje és hite.

Az Egyesült Nemzetek ugyanúgy, mint korai elődje, a Népszövetség a nagyhatalmak játékszerévé vált. Tehetetlensége határozatai végrehajtásának erőtlenségén bizonyítást nyert. Gazdasági és politikai érdekeknek volt köszönhető, hogy ezen nagyhatalmi ellentétek éppen Izrael kérdésében annyira előtérbe kerültek.

Igy természetessé lett, hogy az új állam sorsának intézését magának a zsidóságnak kellett kezébe venni. Anglia fogcsikorgató tehetetlenségében lázítani igyekezett, hogy ezáltal fenntarthassa uralmát a környező arab világban. Sorozatos merényletek, valamint fasiszta eszmékhez közelálló cselekedetek igyekeztek a zsidó népnek határozottságát, valamint kitartását megingatni. Először kijelentették, hogy a Közelkelet békéjének fenntartása kötelezi Angliát a megszálló seregeinek az országban való tartására. Szemünkre vetették, hogy terrorista csoportjaink által angol életeteket semmisítünk meg és minden kérdésben a felelősséget a valójában még meg sem született Zsidó Államra igyekeztek háritani. Ennek a szofista demagógiának ellenbizonyítására csak egy tényezőt kívánunk kiemelni. Amikor az Egyesült Nemzetek meghozták végre a Palesztina-kérdésben a döntést, Szíria és Egyiptom még ezen az ülésen deklarálta, hogy amennyiben ezen határozatnak az Egyesült Nemzetek érvényt akarnak szerezni, úgy az arab világ elsőpri és megsommisíti az embrionális stádiumban lévő Modinat Jiszraelt. A felelőség kérdése ezzel az egy történelmi dokumentummal már bizonyítást nyert.

November 29.-től 1948. május 15.-ig az Egyesült Nemzetek által hozott döntés értelmében tehát felállítandó zsidó miliciának kezéből az angol megszállók kicsavarták a fegyverkezés lehetőségét. Fintal és elszánt zsidó férfiak tömegével telődött meg az akkori börtön. A D.P. Legerékből az elkeseredett zsidók, alijázók, német mintára berendezett és angolok által fenntartott cyprusi koncentrációs Lágerokba kerültek. Szinte történelmi pontossággal folytatódott a barnaingések módszere az angol egyenruha árnyékában. A Zsidó Állam mégis megszületett. 1948. május 15.-én Ben Gurion Tel-Avivban, a Zsidó Állam ideiglenes székhelyén az ideiglenes Államtanács előtt, nyilvánosság előtt deklarálta és ezzel a népek egyenjogúságának eléréséhez emelte Izraelt. A Szovjetunio és az Egyesült Államok szinte egy időben ismerték el az állam létjogosultságát. Angliának tehát V. hadoszlopos kísérleti csődöt mondottak, más uthoz kellett folyamodnia.

Közelkeleti pozíciói megingtak, Egyiptom elszakadása /?/ nyilvánvalóvá vált, a szudáni kérdésnek felvetésével Szaudi-Arábiában, valamint egyéb közelkeleti országokban az Egyesült Államok befolyása vált döntővé. Iran a Szovjet igazságainak elismeréséhez közeledett. Nem maradt Angliának más útja, minthogy lábát éppen ezen a ponton próbálja megvetni.

Elkezdődött az arab államok felfegyverzése, valamint a Szent Háború ügyének meghirdetése, mint új politikai manóver. A fiatal országnak nem álltak rendelkezésére államának megvédéséhez a szükséges eszközei. A fegyverszállítás-zárattal, amely bennünket sújtott, lehetetlenné kívánták tenni önvédelmünk megszervezését. Így az első hónapok a tankok elleni pusztá ökölnek háborujává fajultak. A Palmach, mely a tulajdonképpeni fegyvertelen zsidó hadsereg elitgárdáját képezte, súlyos veszteségeket szenvedett a közösség létének fenntartásáért. Angol cirkáló és rombolók örködtek partjaink előtt. Csak a zsidó leleményesség volt az, amely lehetővé tette, hogy a rövid néhány hónap alatt a Cva Hebaganc Lőjiszrael a Közelkelet egyetlen számottevő és megbízható hadseregévé váljon.

Az arab államoknak a zsidó kérdésben elfogadott konföderációja Blitzkrieggel, angol vezetés mellett igyekezett a Zsidó Állam erejét megtörni. Természetes, hogy az első napok és hetek arab győzelmeket hoztak. Jeruzsálem Óvárosát fel kellett adnunk. A negevi körzet bizonyos kerületeit ki kellett üríteni. A napilapok szenzációt hajhászó cikkei már a Zsidó Állam összeomlásáról írtak. Az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa még mindig nem mozdult meg. Folyt a zsidó vér és a Szovjetunio gerincös magatartásának volt köszönhető, hogy végül mégis elhatározta a Biztonsági Tanács a "Tűzet, szüntess!" parancs kiadását. Ha ez nem történik meg, kétségessé válhatott volna a helyzet kialakulásának mai állapota.

A helyzet enyhülésére az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa békeközvetítő kiküldetését határozta el a fiatal államban. - Az Egyesült Nemzetek san franciscói chartájának 14.§-a ugyan felhatalmazza az Egyesült Nemzetek Tanácsát nemzetközi hadsereg felállítására és annak a veszélyeztetett körzetekbe való kiküldetésére, - ez mégsem történt meg, miután jelentette volna szovjet tiszteknek Középközelre való bejutását. Természetes, hogy az angolszász hatalmak vétőjükkel ezen egyetlen egészséges terv keresztülvitelét meggátolták.

A harcok ismét fellángoltak. És csodálatosképpen a zsidó hadsereg váratlan erőkiejtéssel elsőprő támadásba lendült. Arab seregtöbbséget kerítettek be és arab harcosokkal teltek meg a zsidó fogolytáborok. Galillea ismét szabad lett és a zsidó haderő az ország minden egyes pontján előnyomulóban volt, amikor elhangzott a Biztonsági Tanács részéről a második fegyverszüneti parancsnak a kiadása. A béke azonban még mindig nem született meg, Bevin változatlanul élesztette a tüzet és küldte a fegyvert és az ország különböző pontjain a tűz ismét kigyulladt. Az Egyesült Nemzetek békeközvetítő delegátusai közül számosat gyilkolnak le arab terroristák, a világ azonban hallgat. És amikor ez év szeptemberében Bernadotte, akinek meggyilkolása nyilvánvalóvá lett, szinte elemi erővel tört ki a felháborodás és uszítás Bevinnek és angol kabinetnek szájából.

De egyszerre elcsendesült ez az angol hangorkán, amikor a merénylők személye utáni nyomozás számai az angol titkosszolgálat ügynökeihez vezettek. A Bernadotte gyilkosság bombája visszafelé robbant és nagyobb pusztítást végzett a bombát elhajító táborában, mint ott, ahová a bombát szánták.

De meg volt a Bernadotte-terv, ez az aljas cselszövény, amely Anglia utasítására a Zsidó Államot legértékesebb területeitől akarta megfosztani és azt az arabok kezére játszani. A Zsidó Állam nem várhatott egy pillanatot sem, de facto helyzettel kellett a Bernadotte-terv sugalmazóinak számítását keresztülvinni. Így indult el az utolsó nagy zsidó offenzíva délen az egyiptomiak, északon a szírek és libanoniak ellen. Az eredmény: a Negev megszállása, Egyiptom totális veresége és Galillea elfoglalása volt. És még egy eredmény: bebizonyosodott, hogy a Középközel egyetlen komoly katonai tényezője Izrael és ellens az arab államok sem együtt, sem külön katonai eredményt elérni nem tudnak.

Az UNO tanácskozásaira is rányomták a zsidó győzelmek bélyegüket. Amerika kényes helyzetében igyekezett nem állástfoglalni és erre a legelőnyösebb utat a tényleges helyzet tudomásulvétele és közvetlen béketárgyalások indítványozása volt. A Szovjet kitarított az eredeti dőn és mellett, így Anglia egyedül maradt a porondon és diplomáciai kilátásai is egyre borúsabbakká váltak.

Ez a helyzet ma. A katonai és politikai küzdelem végső fázisához érkezett és kibontakozóban a végleges béke körvonalai, egy olyan béké, ami lehetővé teszi a Zsidó Állam felépülését és megerősödését.

-o-o-o-o-o-

LENGESD A LOBOGÓT!

Lengesd a lobogót,
Hadunk vezesd
Ki fél - mehet,
Félelme
Nem kell,
Se rest!
Legyen kevesebb -
A gyáva is kevesebb!
Jó így nagyon...
Itt öldöklések napja lesz,
Csata!
Mit várunk, jön az ellen csapata...
S megváltást ki lel?
Ki félelem nélkül harcolni kell,
Ki nem kérdez, ha bátran menni kell,
Ha bátran menni kell...

B. Salom.

-o-o-o-o-o-

KITÁROM KAPUIM.

Kitárom kapuim nappal és éjjel,
Az ajtót sarkából kiszakítom!
Hazám, terítsd a karjaidat széjjel,
Menekvőknek utjaidon!
Füled forduljon feléjük figyelve,
S köszönts, kik jönnek árnyékodban, éj,
Kik jönnek feléd ködbe elmerülve,
Tanujuk légy s - ne beszélj!
Parton, ne fáradj rájuk egyre várni,
Ne unjad mindig készen lenni itt,
S a kintzött lábakat öledbe zárni,
S gyógyítani sebeik! -

Mose Tabenkin.

-o-o-o-o-o-

AZ ELMULT HÉT ESEMÉNYEI.

Az Izraelre vonatkozó híryanag mostanában sokkal kevésbé bővelkedik izgalmas és érdekfeszítő részletekben, mint néhány hónappal ezelőtt és az újságok első oldalán is ritkábban találkozunk a Zsidó Állam plakátbetűkkel szedett nevével. Ez korántsem kedvezőtlen jelenség, sőt éppen az új Zsidó Állam megszilárdulásának jele. "Boldog az az ország" - mondja egy régi mondás - "amelynek évkönyvei unalmasak". Az erעי helyzettel is akkor lehetünk majd igazán megelégedve, ha a Gázában nem lesz módunk beszámolni másról, mint az országépítés konstruktív eredményeiről. Persze, ma még nem tartunk itt, de a végleges és számunkra a vártnál kedvezőbb béke belátható időn belül várható.

A harctereken teljes a nyugalom. Az egyiptomiak negevi és libanoniak galilleai veresége után az egyetlen még meg nem vert nagyobb arab sereg, a transz-jordániai óvakodik attól, hogy a zsidókkal harcba bocsátkozzék. Déles az egyiptomiak kénytelenek utánpótlási nehézségek miatt újabb területeket kiüríteni, melyeket annakidején a zsidó hadsereg elvágott, de elfoglalni nem maradt ideje. Természetesen a kiürített területeket a zsidók rögtön megszállják. A nagy vereség óta az arabok és angol támogatóik Párizs felé fordították szemüket, hogy diplomáciai úton szerezzék vissza azt, amit a harctéren elvesztettek, de igyekezetük kudarcot vallott. Nem sikerült érvényt szerezni a Biztonsági Tanács által részben megszavazott angol-kinai javaslatnak, amely szankciók fenyegetésével igyekezett a zsidókat a Negev kiürítésére kényszeríteni.

Ezután a politikai bizottság megkezdte a Palesztina-kérdés tárgyalását. Nyilvánvalóvá vált, hogy a Bernadotte-terv halott és hogy a Negevért vívott katonai csata után a zsidók a Negevért vívott politikai csatát is megnyerték. Mint ennek már hetek óta híre jár, az Egyesült Államok, ki tudja hányadszor, ismét változtatott álláspontján, ezúttal a zsidók javára. Jessup dr. amerikai delegátus ismertette kormánya álláspontját. Eszerint az USA nem a Bernadotte-tervet, hanem az eredeti felosztási tervet támogatja. Az ebben lefektetett határokat csak az izraeli kormány beleegyezésével lehet megváltoztatni. Nem helyesli az USA azt, hogy a közgyűlés hozzon új kötelező erejű határozatot a vitás kérdésekről, főleg a határokról. Ehelyett a közvetlen tárgyalásokat és a zsidó-arab megegyezés lehetőségét kell előmozdítani. Ha a zsidóknak további területi igényeik vannak, erről szintén közvetlen tárgyalások útján kell az arabokkal megegyezniük. Izraelt kielőbb fél kell venni az UNO-ba. Jeruzsálem és az arab menekültek ügyében Amerika nem foglalt világosan állást. A Szovjetunió eddigi magatartásához hűen ismét lezögezte az eredeti tervhez való ragaszkodását. Anglia, mely az első ülésen sikraszállt a Bernadotte-terv és annak a két félre való kötelező rákényszerítése mellett, lényegében elvesztette a küzdelmet.

Az angol sajtó, mint annakidején a Zsidó Állam kikiáltása és elismerésekor, ismét bosszushangú cikkekben szidja az amerikaiak állhatatlanságát és az átkos cionista befolyást.

A Negev birtoka biztosítva van, mellette valószínűleg megterthatjuk Nyugat Galilleát is. Jeruzsálem és a korridor sorsa még bizonytalan.

Hogy a vitás területek zsidó jellegét biztosítsák, újabb települések sorozatát létesítik a Negevben, Galilleában és a jeruzsálemi út mentén.

Izrael belpolitikáját a közeli választásokra való készülődés jellemzi. A mindennapi élet legfőbb problémái a mindon hadviselő országban elkerülhetet-

lenül fellépő munkaerő hiány és a lakáskérdés. A tömeg-alija enyhíti az előbbit, de súlyosítja az utóbbit. Megoldására igénybevétték az elmene-
kült arabok elhagyott házait. Haifa arab negyedében, Jaffa épségben maradt
részeiben akkorban, Szafedben már mindenütt zsidók élnek. A további alija
befogadására nagy lakásépítési terveket dolgoztak ki Jeruzsálemben, Hai-
fában, a vidéki városokban és főleg Tel-Aviv kagabb értelmében vett kör-
nyékén. A közlekedési nehézségek elhárítására Tel-Aviv környékén helyiér-
dekű vasúthálózatot építenek északon egész Netanjáig és délen Róchovotig.
Ezeknek a terveknek, valamint más közmunkáknak kivitelezését rögtön meg-
kezdik, mielőtt a - reméljük már közeli - végleges béke és leszerelés
azt lehetővé teszi.

- Geyer. -

-o-o-o-o-o-

HIREK IZRAELBŐL.

CHAJJIM WEIZMANN SAJTÓNYILATKOZATA.

Chajjim Weizmann a rehovoti intézetben fogadta az izraeli és a külföldi
sajtó képviselőit, felesége és titkára társaságában. Az újságírók által
feltett kül és belpolitikai kérdésekre az elnök a következőket válaszol-
ta:

A Bernadotte-terv.

Ezt a problémát egy nyilatkozat keretei teljesen nem tudják felölelni,
annyit szeretnék ezzel kapcsolatban mondani, hogy határozottan tiltakozom
a terv egy pontja ellen: a Negev elszakítása ellen. 1918. óta, első ne-
gevi látogatásom óta foglalkoztat ez a probléma és tudom, hogy a Negev
milyen lehetőségeket rejtogat, ha elegendő számú bevándorló települ le
rajta. A Negev kérdéséről az Egyesült Államok elnökével is beszéltem és
ő is teljes egészében elismerte a Negev jelentőségét a Zsidó Állam ré-
szére.

Jeruzsálem.

Jeruzsálem zsidó részének nemzetközivé-tétele lehetetlenség, mert a
zsidók ezzel a várossal történelmük folyamán teljesen egybeforrottak.

Izrael és Nagybritannia.

Minden erőmmel törekedni fogok arra, hogy a régi tradicionális barátságot
Izrael és Nagybritannia között felújítsam. Azt hiszem, hogy mindkét fél-
nek érdeke, hogy kapcsolataikat rendszeres kerékvágásba tételék.

Izrael Kelet és Nyugat között.

Oroszországgal való kapcsolataink - azt hiszem - barátságosak lesznek.
Én szeretném, ha országunk kapcsolatai a nagyhatalmakkal - Oroszországgal,
Amerikával, Nagybritanniával - a nyíltság és kölcsönös bizalom alap-
jain nyugodnának. Mindenesetre meg vagyok arról győződve, hogy Izrael
mind a nyugati, mind a keleti hatalmakkal békében fog élni. Soká tartó-
zkodtam Svájcban és láttam, hogy a semlegesség ott nem csupán frázis; sze-
retném, ha országunk hasonló kiváltságos helyzetet élvezne.

Az izraeli helyzet.

Tulajdonképpen háborús hangulat Izraelben nincs. Az emberek remélik, hogy
mielőbb békében és nyugalomban élhetnek, de nem deprimáltak a gazdasági